

Proloog

Juni, buiten Atlanta

Zelfs in mijn vreselijkste dromen had ik me nooit voorgesteld dat ik hier met de brandende zon op mijn rug op deze met gras begroeide helling in Georgia zou staan en me zou afvragen: *Wat is er nu echt gebeurd?* De afgelopen zeven maanden was ik hier verschillende keren naartoe gekomen om te rouwen en had ik bloemen neergelegd op de plek waar Stocktons auto van de weg was geraakt en in het ravijn was gestort. Stockton was een goede chauffeur geweest, al had hij soms wel behoorlijk hard gereden en ging hij er prat op dat hij zonder veel vaart te minderen haarspeldbochten kon nemen. Omdat het een regenachtige avond was geweest en er bovendien natte sneeuw was gevallen, had ik de conclusies van de politieagent geloofd.

Maar nu deed ik dat niet meer. Ik keek over de rand van de weg omlaag en er schoten flitsen uit oude Hitchcock-films door mijn hoofd, scènes van auto's die van de weg werden geduwd door slechte mannen die de held achtervolgden.

Direct daarna kwam er een beeld in me op uit een slavendagboek dat ik had gelezen: een slavenmeisje dat wanhopig probeerde de smerigheid die in haar ziel was vastgekoekt weg te schrobben.

'Mensenhandel,' fluisterde ik in mezelf.

Tientallen vragen buitelden door mijn hoofd. Wie was er op dat feest geweest? Was *hij* er geweest? Nee, toch? O, God, laat het alstublieft niet waar zijn. Niet ook hij.

Toen Stockton die vrijdagavond half november de telefoon had opgenomen, had hij een gezicht getrokken, zijn hand over de telefoon gelegd en smekend gezegd: ‘Nan, ik moet even weg.’ Geërgerd had ik hem aangekeken, want het was onze ‘gezinsavond’, het hoogtepunt van de week voor onze drie dochtertjes, en ik had mijn hoofd geschud. Berustend had hij opgehangen.

‘Wat is er?’ had ik gevraagd, en ik had gevoeld dat mijn nekharen overeind gingen staan.

‘Een cliënt. Problemen. Ik moet hem helpen.’

‘Vanavond? De meisjes zullen heel teleurgesteld zijn. En het regent. Kan het niet tot morgen wachten?’

‘Nee, hij is alleen vanavond in de stad; ik moet hem op een feest ontmoeten.’

‘Een feest!’

Hij had gezocht en me in zijn armen genomen. ‘Advocatengedoe, Nan. Ik mag er niets over zeggen. Ik moet hem de vijfde verdedigen.’ Toen had hij alle drie de meisjes een knuffel gegeven en gezegd: ‘We doen het morgenavond wel, goed? En dan nemen we een extra toetje en mogen jullie een voor een vier boeken kiezen en kijken we ook nog een film.’

De meisjes hadden zich erbij neergelegd, maar ik was boos geweest. ‘Je doet raar. Je slaat onze gezinsavond nooit over. Gaat het om die zaak waar je mee bezig bent geweest?’

Hij had verbaasd opgekeken.

‘Toe nou, Stock. De afgelopen twee weken ben je je steeds meer als een holbewoner gaan gedragen. Je slaapt niet, geen knuffels... Dat betekent altijd dat je gespannen bent over een zaak.’

In mijn omhelzing had hij zich ontspannen. Achteraf denk ik dat hij opgelucht was dat ik kennelijk niet wist aan *welke* zaak hij werkte. ‘Het spijt me, Nan. Je hebt gelijk. Je hebt volkomen gelijk, mevrouw Feilloze Intuïtie.’ Zijn hoofd had op het mijne gerust, terwijl we elkaar vasthielden, en hij had me een lange, bijna wanhopige kus gegeven. Toen had hij zijn regenjas gepakt, maar voor hij naar buiten was gestapt, had hij zich even omgedraaid en met een flauw glimlachje gezegd: ‘Het spijt me, Nan. Het spijt me echt.’

‘Geeft niet. Ga. Ga maar. Je doet dit anders nooit.’

‘Ik hou van je, Nan.’

Ik ben altijd zo dankbaar geweest dat dat zijn laatste woorden voor mij waren en dat ik had gezegd: ‘Meer dan van het leven.’ Dat zeiden we altijd tegen elkaar: ‘Ik hou meer van je dan van het leven zelf.’

En toen was hij verdwenen. De meisjes en ik hadden herderspastei, een van onze lievelingsgerechten, gegeten en gekeken naar *Belle en het Beest*, een van onze lievelingsfilms en we hadden een plezierige avond. Ik had de boeken voorgelezen en de meisjes daarna ingestopt met de belofte dat papa hun nog een kusje zou brengen wanneer hij thuiskwam.

Maar hij kwam niet meer thuis.

Het telefoontje kwam om vier uur 's nachts, nadat ik Stockton vijf berichtjes had gestuurd en hem minstens twintig keer had gebeld.

Nu tuurde ik het ravijn, waarin zijn auto was gevonden, in en veegde het zweet van mijn gezicht. Ik vroeg me af: *En als het nu eens geen ongeluk was? En wat als Stockton wist dat hij gevaar liep?*

Ik sloeg mijn armen om mezelf heen en merkte dat ik kippenvel op mijn armen had, hoewel het buiten bijna vijfendertig graden was. Ik had het gevoel dat ik op deze plaats bevroor, alsof alles wat er in de afgelopen tweehonderdeenendertig dagen in mijn leven was gebeurd, onherroepelijk had geleid tot dit moment waarop ik gedwongen was een beslissing te nemen. En tot ik dat deed, zouden alle zonnestralen van de wereld me niet warm krijgen.

Ik knielde neer naast het verwelkte boeket dat ik een paar weken geleden had achtergelaten, keek naar de glooiende, groene heuvels in de verte en zei tegen mezelf: ‘Nan, deze keer moet je kiezen. Voor jezelf, voor je dochters – en voor heel veel andere mensen.’

Toen ik dat voor mezelf toegaf, was het gezicht dat voor mijn gees-tesoog verscheen niet dat van Stockton of van een van onze dochters. Het was het blanke gezicht van het slavenmeisje, Clara, dat ik zag en het was haar verhaal; het verhaal dat ik had ontdekt – letter voor oude letter – dat me de moed gaf om hardop, boven de zware, verstikkende bries uit, te zeggen: ‘Alstublieft, help me. Alstublieft.’

1

Mei, zes weken eerder

‘Weet iemand waar Sylvia vandaag is?’ vroeg ik, terwijl ik naar mijn groep met achtsteklassers keek. Drieëntwintig paar ogen keken me aan, de meeste donker, sommige stonden iets schuin, een mengelmoes van nationaliteiten, kinderen van over de hele wereld, die met hun familie in het zuidelijke deel van Atlanta waren komen wonen.

Uiteindelijk antwoordde Laetitia, een mager meisje van dertien: ‘Ze is woensdagavond van huis weggelopen, mevrouw Fitten.’

Mijn adem stokte en ik hoorde mijn man met zijn advocatenstem tegen me zeggen: ‘Nan, uit de statistieken blijkt dat weggelopen kinderen hier, in Atlanta, soms al binnen achtenveertig uur worden meegenomen en verkocht.’

Zodra we naar Atlanta waren verhuisd, had Stockton zich aangesloten bij andere mensen in zijn praktijk, die met een aantal non-profitorganisaties en de International Justice Mission samenwerkten in de strijd tegen de hand over hand toenemende mensenhandel in Atlanta. In gedachten zag ik Stocktons hartelijke, bruine ogen, waarin een intense blik lag, een soort heilige woede, terwijl hij over zijn nieuwste zaak vertelde. Ik richtte met moeite mijn gedachten weer op het heden en steunde met mijn hand op mijn bureau om mijn evenwicht te bewaren.

‘Wat erg,’ zei ik als reactie op hun ernstige blikken. ‘Echt heel erg.’ Ik kuchte en liep terug naar het whiteboard. ‘We gaan vandaag zinnen ontleden.’

De klas kreunde in koor.

Ik draaide me om en deed mijn best om te glimlachten. ‘Ik heb julie gisteren gewaarschuwd.’ Met dat ik het zei, voelde ik mijn knieën knikken en het laatste wat ik me herinner, was de stem van een van de leerlingen, die van Eddie volgens mij, die riep: ‘Mevrouw Fitten! Gaat het wel, mevrouw Fitten? Laat iemand snel mevrouw Avery gaan halen!’

‘Nan? Nan!’ Ik probeerde mijn ogen te openen en merkte dat ik me bevond op de bank in de lerarenkamer van de Druid Hills Middle School, waar ik Engels gaf. Patsy Avery, de directeur van de school, stond over me heen gebogen, haar gezicht vol bezorgde rimpels.

Ik tuurde naar haar omhoog. ‘Sorry, ik weet niet wat er gebeurde.’

Patsy gaf me een glas water. ‘Neem eens een slokje,’ droeg ze me op, terwijl ik rechtop probeerde te gaan zitten. Maar ik werd weer duizelig, dus ging ik weer liggen.

‘Wie is er bij de kinderen?’ bracht ik uit.

‘Maak je daar nou maar geen zorgen over.’ Ze haalde een vochtige doek en legde die op mijn voorhoofd. ‘De leerlingen zeiden dat je van streek raakte, toen je over Sylvia Gomez hoorde,’ fluisterde ze.

‘Het spijt me, Patsy. Ik weet niet waarom het zo’n schok voor me was.’

Patsy leek niet op haar gemak. ‘Nan, we zijn blij dat je er weer bent... en je hebt goed werk geleverd. De kinderen zijn dol op je. Maar misschien is het nog te snel. Misschien heb je nog wat tijd nodig.’

Uiteindelijk lukte het me overeind te komen. De doek bleef ik tegen mijn voorhoofd houden. Mijn slapen bonsden. ‘Ik weet wat je denkt, Patsy; wat iedereen denkt. Maar het schooljaar is bijna voorbij. Ik wil het echt afmaken met mijn klassen. De kinderen hebben de afgelopen acht maanden genoeg veranderingen gehad.’

Patsy leek niet overtuigd. Ze was eind veertig, nauwelijks tien jaar ouder dan ik, maar had veel weg van een oma met haar korte, grijzende haar en haar mollige figuur. ‘Dit is de derde keer dat je voor de klas bent flauwgefallen. Daar schrikken de kinderen erg van. En je bent nog meer afgefallen, Nan.’ Ze zuchtte. ‘Ik maak me zorgen over je. Natuurlijk verwacht ik na wat er is gebeurd niet dat onze “Non-

chalante Nan” zomaar weer de school komt binnen kuieren, maar misschien is lesgeven op dit moment nog te zwaar voor je.’

In de tien maanden dat ik Patsy kende, had ik veel respect voor mijn baas gekregen en ik vertrouwde haar. Dus haalde ik diep adem en mompelde ik: ‘Ik heb het gevoel dat ik compleet iemand anders ben geworden, Patsy. Ik raak overal door van slag. Vroeger was ik nooit bang. Nu raak ik door allerlei dingen in paniek.’ Ik had het gevoel dat ik mijn lot bezegelde, maar het voelde goed om het te zeggen. ‘Misschien heb je wel gelijk. Ik wil de kinderen beslist niet laten schrikken, de meesten hebben zelf al problemen genoeg.’ Ik sloot mijn ogen en fluisterde: ‘Maar ik vind het heerlijk om bij de kinderen te zijn. Dat is niet veranderd. Als ik lesgeef, heb ik het gevoel... nou, dat mijn leven minder op zijn kop staat. Ik denk echt dat ik het wel red tot het einde van het schooljaar. Dat is al over drie weken.’

De uitdrukking op haar gezicht werd ontspannener en ze knikte aarzelend. Dankbaar zei ik: ‘Laat me maar naar de klas teruggaan. Ik leg alles wel uit.’

Patsy gaf me een klopje op mijn schouder. ‘Ach, Nan, je weet dat je niets hoeft uit te leggen. De kinderen begrijpen het wel. Ze begrijpen het allemaal heel goed.’

De eerste twee maanden na Stocktons dood had ik me verlamd gevoeld, alsof mij het noodlottige ongeval was overkomen en ik in een rolstoel terecht was gekomen. Daarna had ik van tijd tot tijd dagen dat ik weer kon functioneren, dat ik zowaar kon opstaan en mijn dochters kon helpen om zich aan te kleden, dat ik naar de supermarkt kon gaan zonder bij de aanblik van de favoriete muesli van mijn man in tranen uit te barsten.

Om die reden ging ik weer aan het werk. Nog wel parttime, maar voldoende om me te dwingen de deur uit te gaan, de wereld van de normale mensen in. Ik had een hekel aan de term ‘een nieuw soort normaal’. Ik wilde geen nieuw normaal. Ik wilde mijn oude leven terug. Lesgeven sloeg in ieder geval een brug tussen wat ik had gekend en wat mijn realiteit was geworden.

Maar de angst kon ik niet van me afschudden.

Vroeger viel ik niet flauw bij slecht nieuws. Nog niet zo lang gele-

den zou ik in mijn minibusje zijn gesprongen en naar Sylvia Gomez' huis zijn gereden en van haar aan drugs verslaafde moeder met haar rode ogen hebben geëist dat ze me de rest van het verhaal vertelde. Nu joeg die gedachte me angst aan en putte ze me uit. Die vrijdagmiddag liep ik snel naar mijn auto, deed het portier dicht en op slot, en reed de parkeerplaats af naar de basisschool waar ik mijn oudste dochter Middie ging ophalen, om vervolgens Kenzie op te halen bij de kleuterschool ernaast. Ten slotte zouden we naar huis rijden, naar mijn peuter, Weezie, en haar oppas, en daarna zouden we allemaal veilig zijn. Veilig, dat was nu mijn doel.

De grafsteen was geplaatst en ik had de meisjes beloofd dat we naar het graf van hun vader zouden gaan wanneer dat was gebeurd. Zondag na de kerk verzamelde ik moed en reden we naar de Oakland-begraafplaats. Mijn ouders waren met ons meegekomen en daar was ik dankbaar voor. Hand in hand liepen we langs honderden grafstenen, waarvan sommige al een eeuw oud waren, naar die van mijn man – een splinternieuwe. Ik hield de hand van mijn dochttertje van twee zo stijf vast dat ze naar me opkeek en zei: 'Au, mama.'

Toen we bij zijn graf kwamen, knielden mijn twee oudste dochters neer en legden ze wat veldbloemen voor de granieten steen. *Andrew Stockton Fitten, dierbare zoon, echtgenoot, vader en advocaat van de armen. Jesaja 58:10,11*, stond erop. Vervolgens gingen ze in hun kleinemeisjesjurken op de grond zitten en ik liet me naast hen neerzakken, en nam Weezie van twee op schoot. Papa sprak een kort gebed uit en las daarna een psalm voor. Middie van zes vertelde haar vader vervolgens wat ze op de kinderclub van de kerk had geleerd. 'Goliat was waarschijnlijk maar drie meter lang. Dat is geen echte reus.' Mijn moeder glimlachte ondanks zichzelf.

Kenzie van vier fluisterde met haar zachte stemmetje: 'Ik mis je, pappie. Ik mis je heeew erg.'

De brok in mijn keel was zo groot dat ik geen woord kon uitbrengen, dus hield ik alleen maar Kenzies mollige handje vast, terwijl Weezie de veldbloemen uit mijn andere hand trok en op Stocktons graf gooide.

Na een paar minuten stilte, die af en toe werd onderbroken door

een snik, raakte mama mijn schouder aan en fluisterde: ‘Wij nemen de meisjes wel mee om de andere graven te bekijken. We laten je even alleen.’ Toen trok ze Weezies hand uit de mijne en tilde haar op haar heup; papa stak zijn handen uit. ‘Ik heb iemand nodig om ze allebei vast te houden,’ zei hij, waarop Middie en Kenzie snel deden wat hij vroeg. Maar niet zonder mij allebei eerst een natte zoen op mijn wang te geven en te zeggen: ‘We zijn zo terug, hoor, mama.’

‘Hoi, schat,’ fluisterde ik door mijn tranen tegen Stockton. ‘Ik mis je zo. Ik dacht dat het wel ietsje makkelijker zou worden, je weet wel, naarmate er meer maanden zouden verstrijken... Of misschien niet makkelijker, maar niet meer zo ontzettend heftig. Alleen gaat het helemaal niet zo. De pijn is zo fysiek.’

Ik legde een steentje voor de grafsteen. Stockton en ik hadden graag lange wandelingen gemaakt en hadden de gewoonte steentjes van de verschillende paden waar we over liepen op te rapen. Die bewaarde ik in een multomap en schreef erbij waar en wanneer we ze hadden gevonden, een beetje zoals iemand een muntenverzameling aanlegde. Tijdens onze laatste wandeling als gezin waren we halverwege de Stone Mountain geweest toen Kenzie, die de mooiste steen van de dag vasthield, melodramatisch aankondigde: ‘Ik kan geen voet meer verzetten.’ Dus had Stockton haar met een zwaai opgetild en geplaagd: ‘Mijn arme kleine prinsesje,’ waardoor Middie, die stoïcijns naast mij voortstapte, jaloers werd. Toen had Stock haar ook opgetild, zodat hij Kenzie op zijn ene heup droeg en Middie op de andere, terwijl Weezie in de draagzak op zijn rug sliep.

Ik had gegiecheld en een foto gemaakt met mijn telefoon. Ik had er *Supervader* bij geschreven en hem naar Stocks ouders en die van mij gestuurd.

Supervader.

Wat missen ze je. Wat mis ik je.

Nu haalde ik diezelfde telefoon uit mijn zak en nam ik een paar foto’s van de grafsteen, die ik doorstuurde naar George en Louisa, Stocktons ouders. ‘Op een dag komen ze hiernaartoe, Stock,’ fluisterde ik. ‘Maar op dit moment is het volgens mij gewoon nog veel te moeilijk voor ze.’

Ik deed mijn ogen dicht en zag George en Louisa tijdens mijn laatste bezoek met de meisjes, een maand geleden. Twee geestverschijningen hadden ons begroet, krijtwit, hologig, niet langer trotse aristocraten, maar gebroken, wankelende ouders.

Ik knielde naast de grafsteen en zei hardop: ‘Zeg, Stockton, ik heb besloten dat ik van elke nieuwe plek waar ik naartoe ga, alleen of met de meisjes, een grote of kleine steen of iets anders meeneem en die hier voor jou achterlaat.’

Ik speelde met het steentje. ‘Deze komt van The Wren’s Nest, Stockton. Ik ben er vorige week langsgedaan. Maar ik kon het niet opbrengen om naar binnen te gaan. Het spijt me erg dat ik nooit met jou en de meisjes ben meegegaan.’ Ik slikte moeizaam.

De granieten grafsteen zag er te schoon, te professioneel, te hard en te onpersoonlijk uit voor alle emoties die in me opwelden. Ik had de neiging een steen over het oppervlak te halen om er krassen in te maken om te laten zien dat het feit dat Stockton hier begraven lag in geen enkel opzicht glad of professioneel was. Maar in plaats van de steen te bekrassen, stortte ik mijn hart bij mijn man uit en voelde hij heel vlakbij, alsof we dicht tegen elkaar aan in bed lagen. Ik had pas door hoe hard ik huilde, toen ik omlaagkeek en op mijn spijkerbroek een donkere vlek zag van alle tranen die erop waren gevallen. Ik bleef maar praten en uiteindelijk kwam mama naar me toe. Ze raakte mijn schouder weer aan en fluisterde: ‘De meisjes krijgen honger.’ Toen stond ik op, veegde met mijn handen over mijn gezicht en omhelsde haar stevig.

‘Hoe hebt u die eerste maanden nadat oma Sheila was gestorven overleefd?’ Ik wist wat ze zou antwoorden, kende het prachtige verhaal over mijn moeders leven, maar ik wilde het nog een keer horen op deze zonnige voorjaarsdag die zo donker aandeed.

‘Ik heb gehuild en geschilderd, en besloot mee te doen aan een wedstrijd op school; ik had Rachel en daarna heel veel anderen...’ Mama kreeg altijd een brok in haar keel als ze vertelde over het jaar nadat haar moeder door een vliegtuigongeluk was omgekomen. ‘En weet je, lieverd, dat was ook het jaar waarin ik echt geloof ontdekte.’

Echt geloof. Ik vertrok mijn gezicht en was dankbaar voor het feit dat ze niet over het onderwerp uitweidde.

We begonnen terug te lopen naar de plek waar papa de meisjes bezighield. ‘Maar ik was een tiener en jij bent een jonge moeder met drie dochtertjes. Dat is anders, Nan. Voor jou is het in heel veel opzichten moeilijker en ik zou dolgraag wat van je pijn willen wegnemen.’

Ze trok me naar zich toe, waarna papa aan de andere kant naast me kwam lopen en zo wandelden we de Oakland-begraafplaats af. De wind liet de tere, groene bladeren van de bomen wuiven, families fluisterden zacht over hun dierbaren en mijn kleine meisjes klampten zich uit alle macht aan ons vast.

Het was zondagavond laat en de meisjes lagen al in bed, toen ik Stocktons laptop pakte. De afgelopen week was ik begonnen de pagina’s die hij als favoriet had gemarkeerd door te nemen, voornamelijk om te controleren of er geen openstaande rekeningen of bankrekeningen waren die mijn aandacht nodig hadden. Inmiddels was het vijf maanden, twee weken, zes dagen en twaalf uur geleden dat Stocktons auto op die regenachtige novemberavond van de weg was geraakt. De eerste maanden na zijn dood had ik als verdoofd geleefd. Ik had een waas voor mijn ogen en mijn stappen waren zo zwaar dat ik meer op een oude vrouw leek dan op een moeder van jonge kinderen. Maar na het verstrijken van een aantal maanden, toen ik in de richting van de ‘herstelfase’ – zo noemde mijn jongere zusje Ellie het – ging, erkende ik dat ik aandacht aan Stocktons zaken moest besteden en geleidelijk aan begon ik daarmee.

Deze avond had ik me voorgenomen me te verdiepen in genealogie, iets waaraan Stockton vele uren had besteed. Hij was lid van allerlei genealogiegroepen op Facebook en had verschillende genealogiewebsites in zijn favorietenlijst zitten. Bij zijn documenten zat ook een map met de titel *genealogie* en daarin zaten allerhande documenten over zijn familie, de Fittens. De Fittens uit Alabama, de Fittens uit Georgia, de Fittens zus, de Fittens zo. De afgelopen twaalf jaar had ik alle details over de Fittens en hun wapenfeiten gehoord. Stockton had de stamboom van zijn familie tot aan de Franse koning Karel de Grote in 800 na Christus uitgeplozen.

Ik knipperde mijn tranen weg en logde in op Stocktons Facebook-account. Ik zou er alles voor overhebben om hier naast Stockton te

zitten, terwijl hij in de wereld van de Fittens dook en ik foto's inplakte. Dat deden we op de zeldzame avonden dat de meisjes alle drie lagen te slapen en we te moe waren om te vrijen – nou ja, dat *ik* te moe was om te vrijen – maar nog te wakker om te gaan slapen. Genealogie en scrapbooks.

Ik voelde de vertrouwde brok in mijn keel en kreunde voor de duizendste keer: 'Kom terug. O, kom toch terug, Stockton. Ik heb er alles voor over om je terug te krijgen.'

Ik klikte op een Facebookpagina die *Genealogiegroep van de Zuidelijke Staten* heette en glimlachte om een zinnetje dat onder de titel stond: *Ik probeer te achterhalen wie mijn voorouders zijn om te weten wie ik de schuld kan geven.*

Stockton was, samen met meer dan tienduizend anderen, lid van deze groep en ik had me er een paar dagen geleden bij aangesloten. Nu typte ik *Fitten* in het zoekvenster en het volgende moment zag ik verschillende pagina's met berichten van en aan mensen die een voorouder met de naam Fitten zochten. Sommige opmerkingen waren al een paar jaar oud, maar toen ik omlaag scrolde, zag ik op mijn scherm een recenter bericht dat me rillingen over mijn rug bezorgde. *Ik zoek informatie over de Towner-Fitten-Carnes-plantage in Wilkes County in Georgia.* Dat was alles. Meer niet. Maar het bracht een herinnering bij mij boven.

Stockton, zongebruind met zijn hazelnootkleurige ogen en kuiltjes in zijn wangen. Zijn handen lagen op mijn schouders en hij liet ze omlaagglijden naar mijn bolle buik waarin ons eerste kind groeide. 'Een prachtige, nieuwe Fitten draag je daar,' zei hij.

'Jij altijd met je Fittens!' mopperde ik. 'Het lijkt wel alsof er op de hele wereld niets anders bestaat dan Fittens.'

Stockton draaide me om, nam mijn handen in de zijne en zei: 'Maar nu heb je het mis, hoor, lieve Nan. Fitten is een heel zeldzame naam.' En toen begon hij uitgebreid uit te leggen hoe de familiestamboom in elkaar zat en dat er in heel Amerika nog maar een paar honderd Fittens over waren.

Fitten. Zeldzame naam. Toen de andere twee: Carnes en Towner. Op de een of andere manier aan Stockton verwant, wist ik.

Ik bekeek de reacties op dit bericht en zag Stocktons naam bij een

opmerking halverwege de pagina. Maar nog voor ik iets kon lezen, klonk er een *ping* en verscheen er een chatvenster in beeld, en ik zag dat iemand iets aan mij begon te typen.

Hoi, Stockton! Waar heb je al die maanden gezeten? Waarom reageer je niet meer op mijn berichten? Ik dacht dat we elkaar zouden ontmoeten.

CeeCee_so_loverly, luidde haar gebruikersnaam en ze stuurde Stockton een bericht op zijn persoonlijke Facebookaccount. *CeeCee_so_loverly*? Wie was die vrouw? Duizend scenario's schoten in een minuut door mijn hoofd, allemaal onmogelijk, en er verschenen allerlei angstige beelden op mijn netvlies, toen er opnieuw een *ping* klonk en er na de laatste zin een belachelijke gele smiley die met één oog naar me knipoogde in beeld kwam.

Ik wachtte verscheidene minuten voordat ik antwoordde.

Vervolgens verstreek er een minuut, toen nog een en daarna leken er uren en dagen en maanden voorbij te gaan zonder dat er een nieuw bericht verscheen. Ik staaarde naar het scherm en beeldde me van alles in, tot mijn telefoon overging. Geschrokken sprong ik overeind en pakte hem.

'Hoi, Nan? Bel ik te laat?'

Het was mijn zusje Ellie. Ik slaakte een zucht van verlichting en ging weer zitten. Had ik nu echt gedacht dat die vrouw aan de andere kant van het computerscherm mij zou bellen? 'Nee, hoor. Helemaal niet. Ik zat hier alleen maar naar een computerscherm te staren.' Dat was waar.

'O, klinkt leuk. Eh, Ben en ik zijn van plan de kinderen zaterdag de boerderij bij het Historisch Centrum te laten zien. Dat zijn we al eeuwen van plan. Hebben jij en de meisjes zin om mee te gaan? Of we dachten dat je misschien wel even je handen vrij zou willen hebben en dan kunnen wij de meisjes meenemen en heb jij een middag vrij.'

Dat was typisch Ellie, typisch mijn hele familie. Ze deden zo hun best me te helpen zonder opdringerig te zijn.

'Dat zou super zijn,' verzuchtte ik. 'De tweede optie, bedoel ik.' Ik deed mijn best om te glimlachen. Als Stockton er nog was, zouden hij en ik de meisjes meenemen naar het Tullie Smith-huis en de boerderij, een kopie van een boerderij van voor de Amerikaanse Burger-

oorlog bij het Historisch Centrum van Atlanta en dan zou Stockton geschiedenisverhalen vertellen.

Geschiedenis. De Facebookchat. Die vrouw.

‘Hoor eens, Ellie, dat is ontzettend lief van jullie. Zullen we morgen de details bespreken? Ik ben bekaf.’

‘Prima. Heb je verder nog iets nodig?’

‘Slaap,’ grinnikte ik, maar eigenlijk wilde ik iets anders zeggen.

Stockton.

Ik leunde achterover en waagde het een blik op het computerscherm te werpen. Niets. Alleen *Dit is Stocktons vrouw* staaarde me aan.